

ROBERT GALBRAITH

VOLANIE KUKUČKY

ROBERT GALBRAITH

VOLANIE
KUKUČKY

Preložila Diana Ghaniová

PLUS

THE CUCKOO'S CALLING

First published in Great Britain in 2013 by Sphere

Copyright © 2013 Robert Galbraith Limited

Figure © Arcangel Images. Railing © Trevillion Images.

Street scene & design by LBBG – Sian Wilson

Osobnostné práva boli uplatnené.

Všetky postavy a udalosti v tejto knihe, okrem tých, ktoré sú verejne známe, sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, či už živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, uchovávať v informačnom systéme, prenášať v žiadnej forme ani žiadnymi prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa, a ani sa nesmie šíriť v inej forme väzby či prebalu ako v tej, v ktorej je vydaná, a bez toho, aby následný subjekt, ktorý odkúpi toto autorské právo, sa nemusel zaviazat' dodržiavať obdobné podmienky, vrátane tejto podmienky.

Translation © Diana Ghaniová, 2014

ISBN 978-80-259-0259-2

*S veľkou vďakou venujem
ozajstnému Deebymu*

Prečo si prišla na svet, keď padal sneh ľahučký?

Mala si uzrieť svetlo pri volaní kukučky,
či zelenaní strapcov hrozna z plodných krov,
či aspoň, keď sa lastovičky do zhlukov
zoradia pred odletom
a svet sa lúči s letom.

A prečo zomrela si, keď jahniatka rodia sa?
Mala si zomrieť, až keď jablôň plody postriasa,
keď lúčny koník tuší koniec čochvíľa,
a v strniskách chlad ničí stopy obilia,
keď víchry divo vanú,
vzdychajú k zomieraniu.

Christina G. Rossettiová: *Žalospev*

PROLÓG

Is demum miser est, cuius nobilitas miseria nobilitat.
Nešťastný je ten, ktorého sláva šíri chýry o jeho nešťastí.

Lucius Accius: *Telefus*

Ruch ulice pripomínal bzučanie múch. Za policajnými zátarasami sa zhromaždili fotografi s dlhými objektívmi. V studenom vzduchu vydychovali obláčiky pary, na plecía a klobúky im dopadali snehové vločky. Prstami v rukaviciach ustavične utierali sklá šošoviek. Občas sa ozvalo roztržité šľukanie – diváci si krátili čas cvakaním fotografií bieleho plátenného stanu stojaceho uprostred cesty, vysokého domu z červených tehál a balkóna na najvyššom poschodí, odkiaľ vypadlo telo.

Za natlačenými paparazzmi stáli biele dodávky s obrovskými satelitnými prijímačmi na strechách, zvukári so slúchadlami a reportéri rozprávajúci v rôznych jazykoch. Keď práve nevysielali, podupkávali na mieste a v dlaniach zvierali horúce poháre s kávou z neďalekej rušnej kaviarne. Kameramani vo vlnených čiapkach filmovali fotografov, balkón a stan, v ktorom ležalo telo. Pridali aj zopár záberov všeobecného zmätku, ktorý zavládol na pokojnej zasneženej mayfairskej ulici plnej upravených kríkov a vyleštených čiernych dverí lemovaných bielym kameňom. Vchod domu číslo 18 ohradzovala páska, v hale za dverami bolo vidieť policajtov a forenzných expertov v bielom.

Televízne stanice sa tú informáciu dozvedeli už pred niekoľkými hodinami. Na oboch koncoch ulice sa zhromažďovali ľudia, no policajti ich nepustili bližšie. Niektorí prišli cielene, lebo ju chceli vidieť na vlastné oči, iní sa pristavili cestou do práce. Mnohí si pred odchodom urobili zopár fotiek mobilným telefónom. Jeden mladík nevedel, ktorý bol ten osudný balkón, a tak si fotil všetky zaradom, hoci na prostrednom stáli tri zastrihnuté listnaté kry, takže človek by sa naň zmestil len ťažko.

Skupinka dievčat priniesla kvety. Kamery zachytili, ako ich podávajú policajtom, ktorí sa nevedeli rozhodnúť, kam ich položiť, a zatiaľ ich roz-

pačito nechali v zadnej časti dodávky. Šošovky fotoaparátov sledovali každý ich krok.

Reportéri z kanálov s dvadsaťtyrhodinovým spravodajským vysielaním neprestajne chrlili komentáre a špekulácie o malom počte známych faktov.

„... zo svojho strešného bytu okolo druhej v noci. Políciu upovedomil zamestnanec bezpečnostnej služby v budove...“

„... zatiaľ sa nezdá, že by pohli telom, čo vedie k špekuláciám...“

„... nijaká zmienka o tom, či bola v čase pádu doma sama...“

„... tímy práve vošli do budovy a celú ju prehľadajú.“

Vnútro stanu ožiarilo studené svetlo. Pri tele čupeli dvaja muži. Konečne ním mohli pohnúť a zabaliť ho do patologického vaku. Z hlavy vyteklo do snehu trochu krvi. Tvár mala pomliaždenú a opuchnutú, z jedného oka zostala iba štrbina, cez pootvorené viečko druhého bolo vidieť kúsok biela. Flitrový top odrážal svetlo a vytváral znepokojujúcu ilúziu pohybu, akoby dýchala alebo napínala svaly a chystala sa pozviechať na nohy. Padajúci sneh ticho klopkal na plátennú strechu stanu.

„Kde je tá prekliata sanitka?“ vyštekol podráždene detektív inšpektor Roy Carver. Carver bol bruchatý chlap s červenou tvárou a spotenými flakmi pod pazuchami, ktorý už dávno stratil trpezlivosť. Bol tu skoro rovnako dlho ako telo – od hladu sa mu krútila hlava a nohy mal také studené, že si ich necítil.

„Sanitka je dve minúty odtiaľto.“ Detektív seržant Eric Wardle, ktorý práve vošiel do stanu s mobilom pri uchu, nevedomky odpovedal nadriadene mu na otázku. „Práve jej robíme miesto.“

Carver čosi zahundral. Náladu mu zhoršovalo presvedčenie, že Wardle si prítomnosť novinárov užíva. Seržant s peknou chlapčenskou tvárou a hustými hnedými vlasmi (teraz aj s popraškom snehu) sa podľa Carvera zbytočne dlho pretáčal pred stanom.

„Keď odvezieme telo, hentí konečne odídu,“ poznamenal Wardle s pohľadom upretým na fotografov.

„Neodídu, kým sa budeme správať, akoby išlo o posraté miesto vraždy,“ odsekol Carver.

Wardle sa nedal vyprovokovať, ale Carver aj tak vybuchol.

„Tá sprostá krava vyskočila. Nikto iný tam nebol a tvoja svedkyňa si dala lajnu koksu...“

„Už je tu,“ prerušil ho Wardle. Carvera znechutilo, že kolega opäť vyšiel zo stanu, aby mohol čakať na sanitku pred zrakmi kamier.

Tá správa vytlačila z novín politiku, vojny aj prírodné katastrofy. Každú jej verziu dopĺňali fotografie dokonalej tváre a štíhleho tela mŕtvej ženy. Zopár známych faktov sa v priebehu niekoľkých hodín rozšírilo ako vírus: hádka na verejnosti so slávnym frajerom, osamelá cesta domov, krik na poschodí a napokon osudný pád...

Frajer sa zašil v liečebni, polícia odmietala prípad komentovať, novinári prenasledovali tých, ktorí strávili s mŕtvou večer pred smrťou. Prípad zaplňal tisíceky novinových stĺpciekov a hodiny televízneho vysielania. Nakrátko zažiarila aj žena, ktorá prisahala, že na poschodí počula druhú hádku tesne predtým, ako z balkóna vypadlo telo. Dočkala sa aj menších fotiek pri fotografiách mŕtvej krásavice.

Napokon sa však na všeobecné sklamanie zistilo, že svedkyňa klamala. Žena sa utiahla na liečenie a namiesto nej sa na verejnosti objavil slávny hlavný podozrivý, akoby nemohli chodiť po svete obaja naraz.

Takže to bola samovražda. Po krátkej prestávke sa príbehu opäť venovala pozornosť. Písalo sa, že bola nevyrovnaná, labilná a nezvládala slávu, ktorú jej zabezpečila krásna tvár a výstredné správanie, že sa pohybovala v nemožnej vrstve zbohatlíkov, ktorí ju skazili, že viedla dekadentný život, ktorý narušil jej beztak krehkú osobnosť. Výsledkom bol príbeh s ponaučením, z ktorého bolo cítiť škodoradosť. Novinári toľkokrát spomenuli Ikara, že o ňom v bulvárnom plátku *Private Eye* vyšla špeciálna príloha.

Napokon šialenstvo konečne opadlo a už ani novinári nemali čo dodať – iba ak to, že sa toho povedalo priveľa.

O TRI MESIACE

PRVÁ ČASŤ

*Nam in omni adversitate fortunae
infelicissimum est genus infortunii,
fuisse felicem.*

Veď v každom nešťastí
je najnešťastnejší nešťastník ten,
ktorý bol kedysi šťastný.

Boethius: *De Consolatione Philosophiae*

1

Hoci Robin Ellacottová zažila za dvadsaťpäť rokov mnohé dramatické a významné chvíle, nikdy predtým sa nezobudila s istotou, že nasledujúci deň si zapamätá do konca života.

Tesne po polnoci ju dlhoročný priateľ Matthew požiadal o ruku pri soche Erosa na Piccadilly Circus. Keď mu povedala áno, s úľavou sa priznal, že sa jej na to chcel opýtať už pri večeri v thajskej reštaurácii. Nerátal však s mlčanlivou dvojicou, ktorá sedela obďaleč a počúvala každé ich slovo. Preto jej navrhol, aby sa prešli po tmavých uličkách, hoci Robin namietala, že skoro ráno musia obaja vstávať. Napokon ju – trocha zmätenú – v návale inšpirácie priviedol pod sochu Erosa. Vykašľal sa na diskretnosť (čo sa naňho nepodobalo), kľakol si a požiadal ju o ruku v spoločnosti troch žobrákov, ktorí sa krčili na schodoch a podávali si čosi, čo vyzeralo ako fľaša liehu.

Podľa Robin to bola najúžasnejšia žiadosť o ruku v dejinách manželstva. Vo vrecku mal dokonca prichystaný prsteň, ktorý mala teraz na prste – so zařírom a dvoma diamantmi. Sedel jej ako uliaty. Celou cestou do mesta z neho nemohla spustiť zrak. Teraz mali s Matthewom spoločný príbeh – jednu z tých smiešnych rodinných historiek, aké sa rozprávajú deťom. Plán mu nevyšiel (Robin potešilo, že to plánoval) a vzišlo z toho niečo spontánne. Páčili sa jej traja tuláci, mesiac na oblohe, popletený, vyplašený Matthew, socha Erosa, špinavé námestie a čierny taxík, ktorým sa odviezli domov do Claphamu. Vlastne nechýbalo veľa a zamilovala by si celý Londýn, hoci v ňom bývala ešte len mesiac a za ten čas si ho nestihla obľúbiť. V lesku prsteňa vyzerali prívetivo dokonca aj nevýrazní, bojovne naladení cestujúci, natlačení vo vozni metra. Robin sa vynorila zo stanice na Tottenham Court Road do studeného marcového rána, palcom prešla po platinovom šperku a zaplavila ju obrovská radosť z toho, že si môže cez obednú prestávku kúpiť nejaký svadobný časopis.

S papierikom v ruke kráčala popri rozkopanej ceste na konci Oxford Street. Muži na ňu upierali zrak dlhšie ako zvyčajne. Robin spĺňala všetky kritériá krásy – bola vysoká, zaoblená na tých správnych miestach, s dlhými svetlými vlasmi s červenkastým nádychom, ktoré jej pri chôdzi povievali vo vánku. Studený vzduch dodal jej bledým lícam trocha farby. Dnes ju čakal prvý deň v práci na pozícii sekretárky, kde mala stráviť týždeň. Odkedy sa prisťahovala k Matthewovi do Londýna, sriedala dočasné zamestnania, no konečne sa jej podarilo dohodnúť si aj zopár „ozajstných“ pohovorov.

Pre Robin bolo často najťažšie nájsť sídlo firmy, do ktorej mala dočasne nastúpiť na nejakú nudnú pozíciu. Po malom meste v Yorkshire sa jej zdal Londýn obrovský, zložitý a nepreniknuteľný. Matthew vyhlásil, že by nemala chodiť po uliciach s nosom v sprievodcovi, lebo bude vyzeráť ako turistka, a tie sú zraniteľné. Často sa preto spoliehala iba na načarbanú mapku, čo jej nakreslil niekto v pracovnej agentúre. Nezdalo sa jej však, že takto pôsobí väčšmi ako rodená Londýňanka.

Pre kovové zábrany a modré plastové steny oddeľujúce rozkopanú cestu od zvyšku ulice bolo ešte ťažšie zistiť, ktorým smerom má vlastne ísť. Začláhali totiž najmenej polovicu orientačných bodov, čo mala na papieri. Prešla cez cestu k vysokej kancelárskej budove, na mapke označenej „Centre Point“. Stavba s hustými radmi rovnakých štvorcových okien vyzerala ako obrovská betónová vafla. Robin kráčala ďalej smerom k Denmark Street.

Našla ju viac-menej náhodou. Z úzkej uličky s názvom Denmark Place vyšla na krátku ulicu s farebnými výkladmi plnými gitár, keyboardov a všetkého možného, čo súvisí s hudbou. V zemi bola ďalšia diera, tentoraz obkolesená červeno-bielymi zábranami. Robotníci vo fosforeskujúcich vestách ju privítali piskotom. Robin sa tvárila, že ich nepočuje.

Pozrela na hodinky. Ako zvyčajne odišla z domu s časovou rezervou, keby sa náhodou stratila, takže prišla o štvrtí hodiny skôr. Nenápadné čierne dvere boli naľavo od 12 Bar Café, nájomcovo meno stálo na kúsku riadkovaného papiera prilepeného pri zvončeku pre druhé poschodie. Za normálnych okolností (keby sa jej na prste neligotal novučičký prsteň) by ju to odradilo, no dnes jej špinavý papier a odlupujúca sa farba na dverách pri-

padali ako tí včerajší tuláci. Malebné pozadie jej veľkolepého romantického príbehu. Znova pozrela na hodinky (zašír sa zaleskol a Robin poskočilo srdce – na ten ligotavý kameň sa bude dívať po zvyšok života) a v návale eufórie sa rozhodla, že sa ohlási skôr a prejaví nadšenie pre prácu, na ktorej jej vôbec nezáležalo.

Vystrela ruku k zvončeku, no vtom sa čierne dvere rozleteli a na ulicu vybehla žena. Na sekundu si pozreli do očí, obe sa pripravovali na zrážku. V to čarovné ráno bola Robin nezvyčajne vnímavá: hoci tú bledú tvár videla iba okamih, utkvela jej v pamäti, takže by ju pokojne aj nakreslila. Ženy sa úspešne vyhli jedna druhej, hoci sotva o centimeter. Tmavovláska vykročila po ulici a náhlivo zabočila za roh. Robin sa nevryla do pamäti iba jej nezvyčajná krása, ale aj zúrivý, a predsa čudne spokojný výraz.

Zachytila dvere, skôr ako sa stihli zatvoriť. Za nimi sa dvíhalo staromódne ošumelé schodisko obkolesujúce rovnako starodávny výťah pripomínajúci klietku. Pri chôdzi nahor sa musela sústrediť, aby sa jej vysoké podpätky nezachytili do kovových schodov. Vyšla na prvé odpočívadlo, prešla popri dverách so zarámovaným plagátom s nápisom *Crowdy Graphics* a pokračovala vyššie. Až keď zastala pred sklenými dverami na druhom poschodí, prišla na to, do akej firmy ju poslali pracovať. Nikto v agentúre jej to nespomenul. Na sklenom paneli bolo vygravírované rovnaké meno ako vonku na papieri pri zvončeku, *C. B. Strike*, a pod ním slová *Súkromný detektív*.

Robin zmeravela a otvorila ústa. Prežívala zázračnú chvíľu, hoci by to nikto z jej známych nepochopil. Nikdy nikomu (dokonca ani Matthewovi) nespomenula svoj detský životný sen. A splnil sa jej práve dnes! Zdalo sa jej, že ide priam o zásah z nebies (samozrejme, v duchu si to spojila s čarovným dňom, Matthewom a prsteňom, hoci to objektívne nemalo nič spoločné).

Natešená pomaly podišla k dverám, vystrela ľavú ruku (zašír bol v mdlom svetle tmavý) ku kľučke, no skôr ako sa jej dotkla, dvere sa rozleteli.

Tentoraz sa zrážke nevyhla. Vrazil do nej stokilový chlap, ktorý sa oči vidne nedíval pred seba. Robin stratila rovnováhu, kabelka jej vypadla z rúk, zamávala rukami a padala do prázdna na zradné schodisko.

2

Strike náraz zvládol, začul prenikavý výkrik a zareagoval inštinktívne – naciahol sa a schmatol ju, no nielen za šaty. Od kamenných stien sa odrazil druhý hlasný ston, tentoraz plný bolesti. Napokon sa mu horko-ťažko podarilo dostať dievča naspäť na pevnú zem. Od stien sa ešte vždy odrážal jej krik a on si uvedomil, že sám zrúkol: „Kristepane!“

Fňukajúce dievča sa ubolene krčilo pri dverách kancelárie. Súdiac podľa toho, že stála nakrivo a jednou rukou sa držala pod chlopňou kabáta, ju asi schmatol za ľavý prsník. Väčšiu časť jej červenej tváre zakrývali husté svetlé vlasy, no všimol si, že z očí jej od bolesti tečú slzy.

„Doriti – sorry!“ ozývalo sa na schodisku. „Nevidel som vás – nečakal som, že tu niekto bude...“

Dofahol k nim hlas čudáckeho samotárskeho grafického dizajnéra, ktorý mal prenajatú kanceláriu o poschodie nižšie. „Čo sa tam deje?“ Nasledovali tlmené nadávky z podkrovia nad Strikeovou kanceláriou, kde prespával manažér baru na prízemí. Hluk ho zrejme tiež vyrušil – a možno zobudil.

„Poďte ďalej...“

Strike dával pozor, aby sa jej ani náhodou nedotkol, prstami sa oprel do dverí a naznačil jej, nech vojde.

„Deje sa niečo?“ zakričal podráždene grafický dizajnér.

Strike za sebou zabuchol dvere.

„Nič mi nie je,“ zaklamala rozochveným hlasom Robin. Zhrbená stála chrbtom k nemu, pritiskajúc si ruku na hrud', no po pár sekundách sa vystrela a obrátila. Tvár mala červenú a v očiach slzy.

Náhodný útočník, obrovský chlpatý chlap s rastúcim bruškom, vyzeral trochu ako grizly. Jedno oko mal doráňané a opuchnuté, tesne pod obočím

reznú ranu, na ľavom líci a pravej strane hrubého krku pod rozhaleným golierom škrabance, v ktorých sa začínala zrážať krv.

„Ste p-pán Strike?“

„Hej.“

„Ja som dočasná.“

„Čo ste?“

„Dočasná pracovníčka z Temporary Solutions.“

Ani meno agentúry mu nezotrelo neveriacky výraz z dobitej tváre. Vrhali na seba nervózne, nepriateľské pohľady.

Rovnako ako Robin, aj Cormoran Strike vedel, že posledných dvanásť hodín si zapamätá ako noc, ktorá navždy zmenila jeho život. A teraz mu osud zrejme priviedol do cesty posla v peknom bēžovom nepremokavom kabáte, ktorý sa mu bude posmievať za to, že jeho život smeruje ku katastrofe. Nemali mu posilať nijakú dočasnú pracovníčku. Prepustenie Robininej predchodkyne malo zároveň znamenať ukončenie zmluvy s agentúrou.

„Na koľko vás poslali?“

„Na začiatok na týždeň,“ odvetila Robin, ktorá sa ešte nikdy nestretla s takým namrzeným privítaním.

Strike si to v duchu rýchlo spočítal. Vzhľadom na nehorázne poplatky agentúre si podľa všetkého prečerpá účet natoľko, že dlh už nesplatí. Možno to bude posledná kvapka, na ktorú podľa náznakov čaká jeho hlavný veriteľ.

„Ospravedlňte ma na sekundu.“

Cez sklené dvere vyšiel na chodbu a zabočil doprava na malú zatuchnutú toaletu. Zahasproval sa vnútri a zadíval sa do fľakatého popukaného zrkadla nad umývadlom.

Nebol nijaký krásavec – mal vysoké vypuklé čelo, široký nos a hrubé obočie ako mladý Beethoven, ktorý sa dal na box. A teraz navyše ešte aj opuchnuté oko s modrinou. Pre husté kučeravé vlasy ako drôty si v mladosti vyslúžil prezývku Opičiak, a hoci mal tridsaťpäť, vyzeral staršie.

Zapchal špinavé popraskané umývadlo, napustil si studenú vodu, zhlboka sa nadýchol a ponoril do nej boľavú hlavu. Voda mu kvapkala až na to-

pánky, no on si to nevšímal. Užíval si úľavu, ktorú mu prinieslo desať sekúnd ľadového ticha.

V mysli sa mu vynárali nesúrodé spomienky na predchádzajúcu noc: ako vyprázdňoval obsah svojich troch zásuviek do športovej tašky, kým naňho Charlotte vrieskala, ako ho trafila popolníkom do oka, keď stál vo dverách a naposledy sa k nej obrátil, ako kráčal tmavým mestom do kancelárie, kde si dve hodinky pospal na kancelárskej stoličke. Spomínal aj na poslednú nechutnú scénu: skoro ráno ho Charlotte vystopovala a uštedrila mu posledné údery na rozlúčku, ktoré mu nestihla zasadiť včera v byte. Doškriabala mu tvár, vybehla z dverí a Strike si povedal, že na ňu kašle. Vzápätí stratil súdnosť a vybehol za ňou, no vtedy mu nechtiac skrížilo plány to neopatrné nepotrebné dievča, ktoré musel zachraňovať a upokojsť.

Vynoril sa zo studenej vody a hlasno vydýchol. Skrehnutá tvár ho príjemne štekľila. Vyuťieral sa uterákom, ktorý vyzeral, akoby bol vyrobený z kartónu, a znova sa zahľadel na svoj namrzený odraz. V škrabancoch nezostala nijaká krv, takže vyzerali skôr ako odtlačky od vankúša. Charlotte je už určite v metre. Rozbehol sa za ňou aj preto, lebo mu zišlo na um, že by sa mohla vrhnúť na koľaje. Raz, keď mali zhruba dvadsaťpäť, sa po hroznej hádke opitá vyštverala na strechu a vyhrážala sa, že skočí. Asi by mal byť rád, že pre tú babu z Temporary Solutions musel zostať na mieste. To, čo sa odohralo dnes nadržanom, sa už nedá vrátiť späť. Tentoraz je naozaj koniec.

Napravil si premočený golier, odsunul hrdzavú závoru, vyšiel z toalety a vkročil do sklených dverí.

Ulicou sa rozliehal rachot zbijačky. Robin stála pri stole chrptom k dverám, a keď vošiel, rýchlo si vytiahla ruku spod kabáta. Došlo mu, že si znova masírovala prsník.

„Je... Nič sa vám nestalo?“ Strike sa pohľadom obozretne vyhýbal zranenému miestu.

„Nie. Ak ma nepotrebuje, pôjdem,“ odvetila dôstojným tónom Robin.

„Nie, nie, vôbec nie,“ vyšlo mu z úst. Znechutilo ho to. „Týždeň – hej, to bude v pohode. Ehm... Pošta je tuto...“ Náhlivo ju pozbieral z rohožky a hodil na prázdny stôl ako dar na uzmierenie. „Mohli by ste ju prejsť, dví-

hať telefóny, trocha tu upratať... Heslo do počítača je Hatherill23. Napíšem vám to..." Kým písal, upierala naňho ostrážitý, pochybovačný pohľad. „Nech sa páči. Budem vedľa.“

Pobral sa do svojej kancelárie, opatrne za sebou zatvoril dvere a zadíval sa na športovú tašku pod stolom. Bol v nej celý jeho majetok – pochyboval totiž, že ešte niekedy uvidí deväť desatín svojich vecí, čo zostali u Charlotte. Do obeda budú preč: spáli ich, vyhodí na ulicu, roztrhá a rozmiaždi, poleje bielidlom... Zbíjačka na ulici ďalej neúnavne pracovala.

Strikeovi postupne dochádzalo, že nezvládne splácať obrovské dlhy, bude čeliť nechutným dôsledkom krachu vlastnej firmy a rozchod s Charlotte sa určite nezaobíde bez dohry – síce ešte nevedel akej, ale určite nepríjemnej. Bol vyčerpaný a všetko sa mu mihalo pred očami ako nejaký hrôzostrašný kaleidoskop.

Ani si neuvedomil, ako sa znova ocitol na stoličke, kde strávil zvyšok noci. Spoza tenkej steny k nemu doliehali tlmené zvuky. Dočasná pracovníčka nepochybne zapínala počítač a čoskoro zistí, že už tri týždne nedostal ani jeden pracovný e-mail. Potom urobí, o čo ju požiadal – pootvára všetky listy s poslednými výzvami na zaplatenie. Vyčerpaný, ubolený a hladný sklonil hlavu na stôl a zakryl si oči aj uši rukami, aby nemusel vnímať poníženie, ktoré cítil pred cudzou osobou vo vedľajšej miestnosti.

3

O päť minút sa ozvalo klopanie na dvere. Strike sa strhol z driemot a prudko sa vystrel na stoličke.

„Prepáčte.“

Podvedome sa opäť sústredil na Charlotte, takže ho prekvapilo, keď do miestnosti vošlo to cudzie dievča. Už na sebe nemala kabát – stála pred ním v obtiahnutom, dokonca zvodnom krémovom svetri. Prihovoril sa jej vlasom.

„No?“

„Prišiel klient. Mám ho uviesť?“

„Kto prišiel?“

„Klient, pán Strike.“

Niekoľko sekúnd na ňu cival a snažil sa spracovať tú informáciu.

„Jasné, okej. Nie, počkajte, potrebujem ešte zopár minút. Potom ho uveďte, Sandra.“

Odišla bez komentára.

Strike nestrácal čas premýšľaním, prečo ju oslovil Sandra, a radšej vyskočil na nohy. Musel niečo urobiť, aby nevyzeral a nesmrdel ako človek, ktorý strávil poslednú noc v tých istých šatách, čo mal teraz na sebe. Z tašky pod stolom vytiahol zubnú pastu a vytlačil si do úst najmenej päť centimetrov. Vtom si všimol, že kravatu má mokrá od vody a na košeli kvapky krvi, a tak sa náhlivo vyzliekol. Niekoľko gombíkov sa odtrhlo a narazilo do steny a registračky. Strike vyhrabal čistú, no hrozne pokrčenú košeľu, obliekol sa a nešikovne pozapínal. Potom skryl tašku za prázdnu registračku, chytil si sadol a skontroloval, či nemá v očných kútikoch karpiny. Premýšľal, či je ten takzvaný klient ozajstný a či mu dá za detektívne služby ozajstné peniaze. Strike si za tých osemnásť mesiacov, čo smeroval k bankrotu, po-

stupne uvedomil, že na nič sa netreba spoliehať. Ešte vždy naháňal dvoch klientov, ktorí mu nezaplatili plnú sumu. Tretí mu nedal ani pencu, lebo mu Strikeove zistenia neboli po chuti, a keďže Strike mal beztak veľké dlhy a vzhľadom na plánované zvýšenie nájomného sa obával, že príde o kanceláriu v centre Londýna, právnika si nemohol dovoliť. V poslednom čase rád fantazíroval o drsnejších metódach výberu dlhov. Spôsobilo by mu nemalé potešenie, keby mohol sledovať, ako sa najarogantnejší z neplatičov krčí od strachu z bejzbalovej pátky.

Dvere sa znova otvorili, Strike si rýchlo vytiahol ukazovák z nosnej dierky a narovnal plec, aby vyzeral čulo a ostražito.

„Pán Strike, toto je pán Bristow.“

Perspektívny klient vošiel do miestnosti. Na prvý pohľad mal z neho Strike dobrý dojem. Výzorom síce trochu pripomínal zajaca – krátka horná pera mu nezakrývala veľké predné zuby, bol bledý a súdiac podľa okuliarov s hrubými sklami aj krátkozraký. Na sebe mal však dobre ušitý tmavosivý oblek, výraznú svetlomodrú kravatu a očividne drahé hodinky a topánky.

Strike si pri pohľade na cudzincovu dokonale vyžehlenú snehobielu košeľu znova uvedomil, aké dokrčené šaty má na sebe on. Vstal, aby si Bristow mohol obzrieť jeho mohutné, meter deväťdesiat vysoké telo, podal mu chlpatú ruku a pokúsil sa vyvážiť návštevníkov upravený zovňajšok dojmom, že on na také hlúposti nemá čas.

„Cormoran Strike, teší ma.“

„John Bristow,“ predstavil sa muž a podal mu ruku. Mal príjemný, kultivovaný, trochu neistý hlas. Očami sa pristavil na Strikeovom monokli.

„Ponúknem vám čaj alebo kávu, páni?“ opýtala sa Robin.

Bristow požiadal o malú čiernu kávu, ale Strike neodpovedal. Práve si totiž všimol mladú ženu s hrubým obočím v nevkusnom tvídovom kostýme, ktorá čakala na ošúchanej pohovke vo vedľajšej miestnosti. Nechcelo sa mu veriť, že dvaja potenciálni klienti prišli v rovnakom čase. Hádám mu neposlali druhú dočasnú pracovníčku?

„A vy, pán Strike?“ opýtala sa Robin.

„Čože? Aha – čiernu kávu a dva cukry, prosím, Sandra,“ vyletelo z neho. Vykrivila pery a zatvorila za sebou dvere. Až vtedy si uvedomil, že nemá nijakú kávu, cukor a vlastne ani šálky.

Kývol Bristowovi, nech si sadne. Zazdalo sa mu, že muž sa sklamané obzerá po zanedbanej kancelárii. Z perspektívneho klienta bolo cítiť nervozitu a pocit viny, aký si Strike spájal s podozrievavými manželmi. Zároveň však z neho vyžarovala aká-taká autorita, čo mal zrejme na svedomí hlavne drahý oblek. Ktovie, ako ho Bristow objavil. Asi nie na základe odporúčania, keďže jeho jediná klientka nemala nijakých priateľov (čo mu pravidelne s plačom pripomínala do telefónu).

„Čo pre vás môžem urobiť, pán Bristow?“ opýtal sa, keď si sadol.

„Ide o... hm... Chcel by som, aby ste overili... Tuším sme sa už stretli.“

„Naozaj?“

„Asi sa na mňa nepamätáte, prešlo už veľa rokov. Tuším ste sa priateliť s mojím bratom Charliem. Charlie Bristow. Zomrel ako deväťročný pri nehode.“

„No dočerta!“ vyhlkol Strike. „Charlie... hej, spomínam si naňho.“

Skutočne sa naňho veľmi dobre pamätal. Charlie Bristow bol jedným z mnohých priateľov, ktorých si Strike našiel počas komplikovaného kočovného detstva. Charlie bol zaujímavý živelný ľahkomyselný chlapec, vodca najpopulárnejšieho gangu na Strikeovej novej škole v Londýne. Stačil mu jediný pohľad na obrovského prišelca s výrazným cornwalským prízvukom a vymenoval ho za svojho najlepšieho priateľa a pobočníka. Stali sa z nich priatelia na život a na smrť a prežili spolu dva bezstarostné mesiace plné rôznych výčinov. Strikea odjakživa fascinovalo, ako hladko fungovali rodiny ostatných detí z normálnych, usporiadaných manželstiev, a že mali detské izby, v ktorých mohli stráviť celé roky. Na Charlieho veľký luxusný dom mu zostala jasná spomienka. Pred domom sa rozprestieral slnkom zaliaty trávnik, na strome bol domček pre deti a Charlieho matka podávala vychladenú citrónádu.

Spomínal si aj na neopísateľnú hrôzu, keď sa po veľkonočných prázdninách vrátil do školy a triedna učiteľka im oznámila, že Charlie už ne-

príde, lebo je mŕtvy. Na prázdninách vo Walese vraj spadol s bicyklom do lomu. Učiteľka, tá stará krava, si pred triedou neodpustila poznámku, že Charlie často nepočúval dospelých, a hoci mal výslovne zakázané jazdiť v okolí lomu, neposlúchol. *Možno sa predvádzal...* Tam musela skončiť – dve dievčatá v prvom rade sa rozplakali.

Odvtedy sa mu vybavila tvár toho veselého svetlovlasého chalana zakaždým, keď mal pred očami lom (stačilo si ho aj predstaviť). Neprekvapilo by ho, keby mali všetci Charlieho bývalí spolužiaci rovnaký strach z hlbokých tmavých priepastí, voľného pádu a nemilosrdných skál.

„Áno, spomínam si na Charlieho,“ zopakoval.

Bristowovi trochu nadskočil ohryzok.

„Áno. Viete, ide o vaše meno. Spomínam si, ako o vás Charlie rozprával na dovolenke pár dní pred smrťou. ‚Môj kamoš Strike‘, ‚Cormoran Strike‘. Máte nezvyčajné meno. Neviete, odkiaľ pochádza priezvisko Strike? Doteraz som sa s ním nestretol.“

Bristow nebol prvý, kto sa chytil akejkoľvek bezvýznamnej témy – počasie, poplatkov za vjazd do centra Londýna, obľúbených teplých nápojov –, len aby oddialil debatu o tom, čo ho priviedlo do Strikeovej kancelárie.

„Vraj má niečo spoločné s kukuricou,“ odvetil Strike. „Teda so staroanglickým pomenovaním človeka, ktorý odmeriava množstvo kukurice.“

„Naozaj? Takže nesúvisí s moderným významom slova *strike*? Nijaké bitky ani štrajky? Haha, takže nie... Zháňal som niekoho, kto by mi pomohol v istej veci, a natrafil som na vaše meno.“ Bristowovi sa roztriasla noha. „Viete si predstaviť, aký... Mal som pocit, akoby mi Charlie dával znamenie. Akoby mi našepkával, že sa nemýlim.“

Preglgol, až mu znova nadskočil ohryzok.

„Okej,“ zatiahol opatrne Strike. Dúfal, že si ho ten chlap nepomýlil s médiom.

„Ide o moju sestru,“ pokračoval Bristow.

„Jasné. Má nejaké problémy?“

„Je mŕtva.“

Strike sa ledva ovládol, aby nevyhrkol: „Čože? Aj ona?“

„To ma mrzí,“ povedal obozretne.

Bristow naklonil hlavu, akoby chcel naznačiť, že prijíma Strikeovo vyjadrenie sústrasti. „Viete... Nie je to jednoduché. V prvom rade by som vám mal povedať, že moja sestra je... teda bola... Lula Landry.“

Nádej spojená s príchodom potenciálneho klienta sa rozpadla ako žulový náhrobný kameň. Cítil sa, akoby ho niekto udel do brucha. Muž sediaci oproti nemá všetkých pohromade, možno sa dokonca zbláznil. Tak ako nejestvujú dve navlas rovnaké snehové vločky, neexistuje, že by tento vyblednutý zajac mohol pochádzať z rovnakej genetickej výbavy ako opálená dlhonohá kráska Lula Landry.

„Rodičia ju adoptovali,“ dodal pokorne Bristow, akoby tušil, čo sa odohráva v Strikeovej hlave. „Všetci sme adoptovaní.“

„Uhm,“ zamrmľal Strike. Mal nezvyčajne presnú pamäť – vybavil si nielen priestranné, dokonale upratané miestnosti v dome a rozľahlú záhradu, ale aj apatickú svetlovlasú matku sediacu pri piknikovom stole, vzdialený dunivý hlas hrôzostrašného otca, nevrlého staršieho brata, ktorý sa vrtal v ovocnom koláči, a samotného Charlieho, ktorý zabával matku šaškovaním. Nespomínal si však na nijaké dievčatko.

„S Lulou ste sa nestretli,“ pokračoval Bristow, akoby Strike znova vyslovil svoje myšlienky. „Rodičia ju adoptovali až po Charlieho smrti. Prišla k nám ako štvorročná, predtým bola v pestúnskej starostlivosti. Ja som mal takmer pätnásť. Doteraz si pamätám, že som stál pri dverách a sledoval, ako ju otec nesie po príjazdovej ceste. Mala na sebe červenú štrikovanú čiapku. Mama ju doteraz opatruje.“

Zrazu sa John Bristow rozplakal. So zvesenými plecami vzlykal do dlaní, celý sa triasol a pomedzi prsty mu tiekli slzy a sople. Niekoľkokrát sa zdalo, že sa ovládne, no zakaždým sa mu z hrdla vydrali čerstvé vzlyky.

„Prepáčte... Prepáčte... Bože...“

Dychčal a štikútal, utieral si oči za okuliarmi pokrčenou vreckovou a pokúšal sa spamätať.

Dvere sa otvorili, Robin s táckou v rukách chrptom vošla dnu. Bristow odvrátil tvár, no plecia sa mu triasli. Strike znova zazrel dámu v kostý-

me sediacu na pohovke. Mračila sa naňho sponad výtlačku bulváru *Daily Express*.

Robin položila na stôl dve šálky, džbánik s mliekom, cukorničku a tanierik s čokoládovými sušienkami. Strike nič z toho v živote nevidel. Keď jej poďakoval, letmo sa usmiala a zvrtila sa na odchod.

„Počkajte, Sandra,“ zastavil ju Strike. „Mohli by ste...?“

Vzal do rúk kúsok papiera, položil si ho na koleno, a kým Bristow s námahou prehľtal, čo najrýchlejšie a najčitateľnejšie napísal:

Prosím, vygooglite meno Lula Landry, zistíte, či bola adoptovaná, a ak áno, kto ju adoptoval. Nehovárajte sa o tom s tou ženou na recepcii (čo tu chce?). Odpovede mi napíšte na papier a prineste, ale nevravte nahlas, čo ste zistili.

Podal papier Robin, ktorá ho bez slova vzala do rúk a odišla.

„Prepáčte, mrzí ma to,“ vydýchol Bristow, keď za sebou zatvorila dvere. „Toto je... Zvyčajne nie som... Vrátil som sa do práce, stretávam sa s klientmi...“ Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol. Oči mal červené, takže ešte väčšmi pripomínal albínskeho kráľika, a neprestajne triasol nohou.

„Prežívam hrozné obdobie,“ zašepkal a zhlboka sa nadýchol. „Lula... a moja matka zomiera...“

Strikeovi pri pohľade na čokoládové sušienky tiekli sliny. Mal pocit, že niekoľko dní nič nejedol, ale zdalo sa mu nevhodné napchávať sa pred roztraseným Bristowom, ktorý poťahoval nosom a utieral si oči. Zbíjačka na ulici ešte vždy rachotila ako guľomet.

„Odkedy Lula zomrela, mama sa celkom opustila. Zlomilo ju to. Rakovina vraj bola na ústupe, no vrátila sa a lekári vravia, že jej nemajú ako pomôcť. Zomrelo jej už druhé dieťa. Po Charlieho smrti sa v podstate zrútila a otec si povedal, že ďalšie dieťa jej pomôže. Vždy chceli dcéru. Bolo pre nich náročné získať súhlas na adopciu, no Lula mala zmiešaný pôvod a bolo ťažšie ju niekde umiestniť, takže,“ priškrtene vzlykol, „im ju napokon zverili.“

„Odmalička b-bola krásna. Objavili ju na Oxford Street, keď šla s mamou nakupovať. Dostala sa do Atheny, jednej z najprestížnejších modelingových agentúr. Ako sedemnásťročná sa už na-naplnno venovala modelingu a v čase smrti vlastnila majetok v hodnote desať miliónov. Neviem, prečo vám to vravím, asi to aj tak viete. O Lule všetci vedeli všetko – alebo si to aspoň namýšľali.“

Nešikovne vzal do ruky šálku. Triasol sa tak silno, až mu káva vyšplechla na vyžehlené nohavice.

„Čo konkrétne by ste odo mňa potrebovali?“ opýtal sa Strike.

Rozochvený Bristow odložil šálku na stôl a silno zovrel ruky. „Tvrdia, že moja sestra sa zabila, ale ja tomu neverím.“

Strike si spomenul na zábery z televízie: telo na nosidlách osvetlených bleskami fotoaparátov, ktoré nakladali do sanitky. Keď sa auto pohlo, fotografi sa zhĺkli okolo neho a pritískali šošovky na tmavé sklá, od ktorých sa odrážalo svetlo. O smrti Luly Landry vedel viac, ako chcel či plánoval, rovnako ako vari každý človek pri zmysloch v celej Británii. Média o nej prinášali jednu správu za druhou, až prípad začal človeka proti jeho vôli zaujímať a ani sa nenazdal, mal toľko informácií a vlastných názorov naň, že by nemohol sedieť v porote.

„Ak sa nemýlim, prebehlo vyšetrovanie.“

„Áno, ale detektív, ktorý mal prípad na starosti, bol od začiatku presvedčený, že to bola samovražda, lebo Lula brala lítium. Prehliadol viacero vecí. Na niektoré upozorňovali aj na internete.“

Bristow nezmyselne ukázal na Strikeov holý stôl, kde by mohol stáť počítač.

Ktosi krátko zaklopal, dvere sa otvorili, Robin podala Strikeovi zložený hárok papiera a odišla.

„Ospravedlňujem sa,“ povedal Strike. „Čakám správu.“

Rozložil si papier na kolene, aby Bristow nevidel presvitajúce písmená, a čítal:

Lulu Landry ako štvorročnú adoptovali sir Alec a lady Yvette Bristowovci. Vyrostala ako Lula Bristowová, no keď začala robiť modelku, za umelché meno si zvolila matľino priezvisko za slobodna. Má staršieho brata Johna, ktorý pracuje ako právnik. Žena na pohovke je priateľka pána Bristowa a zároveň sekretárka v jeho firme. Obaja pracujú pre právnickú firmu Landry, May, Patterson, ktorú založil starý otec Luly a Johna z matľinej strany. Na fotografiu Johna Bristowa na stránke firmy je ten istý muž, s ktorým sa zhovárate.

Strike pokrčil papier a hodil ho do koša. Bol ohromený. John Bristow si nevymýšľal a Strikeovi očividne poslali dočasnú pracovníčku s väčšou dávkou iniciatívy a lepším pravopisom ako kedykoľvek predtým.

„Prepáčte, pokračujte,“ pozrel na Bristowa. „Spomínali ste vyšetrovanie.“

„Áno.“ Bristow si utieral nos vlhkou vreckovkou. „Nepopieram, že Lula mala ťažkosti. Mama si s ňou veľa vytrpela. Problémy sa objavili zhruba v čase, keď nám zomrel otec. Asi to pre vás nie je nič nové, omieľali to vo všetkých novinách... Za užívanie drog ju vylúčili zo školy, potom utiekla do Londýna a mama ju našla žiť na ulici s nejakými narkomanmi. Drogy zhoršili jej duševné problémy, utiekla z liečebne a nasledovali nekonečné scény a teátra. Nakoniec sa prišlo na to, že má bipolárnu poruchu, dostala správne lieky, a kým ich brala, všetko bolo fajn. Ani by ste nepovedali, že jej niečo je. Aj obhliadač potvrdil, že lieky brala. Dokázala to pitva.“

Polícia ani obhliadač sa však nedokázali preniesť cez to, že mala v minulosti duševné problémy. Trvali na tom, že Lula trpela depresiami, ale ja vám vravím, že to nie je pravda. Videli sme sa ráno deň pred jej smrťou. Nič jej nebolo. Dobré sa jej darilo najmä v oblasti kariéry. Práve podpísala zmluvu, vďaka ktorej by jej za dva roky pribudlo na účte päť miliónov. Požiadala ma, aby som sa na ňu pozrel. Neskutočne výhodná ponuka. Ten návrhár bol jej dobrý priateľ. Volá sa Somé – tipujem, že ste o ňom už počuli. Prácu

mala dohodnutú na mesiace vopred, mala ísť fotiť do Maroka. Lula zbožňovala cestovanie. Ako vidíte, nemala dôvod vziať si život.“

Strike zdvorilo prikývol, hoci ho to veľmi nezaujalo. Zo skúsenosti vedel, že samovrahovia vedia predstierať záujem o budúcnosť, hoci sa v nej nevidia. Lulina pozitívna ranná nálada sa mohla v priebehu dňa zmeniť na pochmúrnú beznádej – nebol by to prvý taký prípad. Spomenul si na poručíka Kráľovského streleckého pluku, ktorý sa zabil v noci po oslave svojich narodenín, kde vraj zabával celú spoločnosť. Rodine nechal odkaz, nech zavolajú políciu a nechodia do garáže. Telo visiace zo stropu garáže našiel jeho pätnásťročný syn, ktorý si odkaz nevšimol, lebo sa ponáhlal po bicykel.

„To nie je všetko,“ pokračoval Bristow. „Mám aj dôkazy, hmatateľné dôkazy. Po prvé, výpoveď Tansy Bestiguiovej.“

„To je tá susedka, čo vraj počula hádku na poschodí?“

„Presne! Tesne predtým, ako Lula vypadla z balkóna, počula mužský krik! Polícia považuje jej svedectvo za nezmysel iba preto, lebo v sebe mala kokaín. To však neznamená, že nevie, čo počula. Tansy dodnes tvrdí, že Lula sa pár sekúnd pred pádom vadila s nejakým chlapom. Nedávno som sa s ňou o tom zhováral – naša firma má na starosti jej rozvod. Určite ju presvedčím, aby sa s vami porozprávala.“

Bristow si ho znepokojene premeriaval, akoby odhadoval jeho reakciu. „Netreba zabúdať ani na záznam z bezpečnostnej kamery. Zhruba dvadsať minút pred Luliným pádom na ňom vidieť muža, ktorý kráča smerom ku Kentigern Gardens. Po jej smrti je na záberoch ten istý muž, ktorý odtiaľ uteká, akoby mu horelo za pätami. Polícia nezistila, kto to bol. Nepodariť sa im ho vystopovať.“

Bristow akosi vyplašene, no zároveň horlivo vytiahol z vnútorného vrecka saka čistú, trochu pokrčenú obálku.

„Všetko som spísal. Nájdete tam časy a všetko ostatné. Uvidíte, ako to do seba zapadá.“

Bristowova obálka v Strikeovi nevzbudila väčšiu dôveru v jeho úsudok. Nie prvý raz mu niekto dával niečo podobné: naškriabané plody osamelosti, pomýlené posadnutosti, jednostranné táraniny o svojej teórii, zloži-

té časové údaje prispôsobené vymysleným súvislostiam. Právnikovi mykalo ľavým viečkom, stále triasol nohou a chveli sa mu prsty, v ktorých stískal obálku.

Strike chvíľu premýšľal – na jednej strane o Bristowovej očividnej nervozite, na druhej strane o jeho topánkach ručnej výroby a hodinkách značky Vacheron Constantin na bledom zápästí. Tento muž má peniaze a bude platiť – možno dokonca dlhodobo. Strikeovi by sa možno podarilo uhradiť aspoň jednu splátku najnaliehavejšieho dlhu. Vzdychol si. Hnevalo ho, že má svedomie.

„Pán Bristow...“ začal.

„Volajte ma John.“

„John... Budem k vám úprimný: podľa mňa by nebolo správne, keby som si od vás vzal peniaze.“

Na Bristowovom bledom krku a nevýraznej tvári sa zjavili červené ťačky, ale obálku neodložil.

„Čo chcete povedať tým, že by to nebolo správne?“

„Smrť vašej sestry pravdepodobne dôkladne vyšetrili. Milióny ľudí a médiá z celého sveta sledovali každý krok polície. Určite boli dvakrát takí dôslední ako zvyčajne. Zmieriť sa so samovraždou je ťažké...“

„Ja sa s ňou nezmierim. Nikdy sa s ňou nezmierim. Nezabila sa. Niektu ju sotil z balkóna.“

Zbíjačka zrazu stíchla, Bristowov hlas sa ozýval v miestnosti. Sálala z neho zlosť mierneho človeka, ktorého dohnali do krajnosti.

„Už chápem. Je mi to jasné. Ste jeden z nich, čo? Ďalší amatérsky psychológ. Charlie je mŕtvý, môj otec takisto, Lula je mŕtva a moja matka zomiera – stratil som všetkých a nepotrebujem detektíva, ale psychológa, ktorý mi pomôže vyrovnať sa so stratou. Myslíte, že som to nepočul aspoň stokrát?“

Bristow vstal – aj napriek zajačím zubom a ťakatej tvári vyzeral hrozivo.

„Som dosť bohatý, Strike. Nechcel som sa vyjadriť tak neohrabane, ale čo už. Otec mi zanechal dosť veľký trustový fond. Zisťoval som si, koľko sa platí vo vašej brandži, a som ochotný dať vám dvojnásobok.“

Dvojnásobok. Strikeovo kedysi neoblomné svedomie oslabili opakované údery osudu a tento ho vyradil. Primitívnejšia časť jeho ja v duchu skákala od radosti: za mesiac práce by zarobil toľko, že by mohol vyplatiť dočasnú pracovníčku a dlhy na nájomnom, za dva mesiace aj pálčivejšie dlhy, za tri mesiace by sa zbavil časti úveru, za štyri...

John Bristow však kráčaľ k dverám a čosi mu vŕavel cez plece. V rukách krčil obálku, ktorú si Strike odmietol vziať.

„Chcel som si vás najať z úcty k Charliemu, ale čo-to som si o vás zistil. Nie som úplný idiot. Boli ste v špeciálnom vyšetrovacom útŕvare vojenskej polície, však? Dostali ste aj metál. Vaša kancelária ma neohromila, ale zrejme som sa mýľil!“ Bristow už skoro kričal a Strike si všimol, že tľmené ženské hlasy v druhej miestnosti stíchlili. „Zrejme som vás neodhadol. Očividne si môžete dovoliť odmietaať klientov. Fajn! Kašľite na to! Určite nájdem niekoho, kto tú prácu vezme. Prepáče, že som vás oberal o čas!“